

Pochválen buď Ježíš Kristus!

Milí přátelé!

Dnes je výročí tragického února 1948 v naší zemi. Po dvou letech umírá (25. 2. 1950) mučedník P. Josef Toufar.

Jsou to události, které v nás mohou vzbuzovat různé pocity a myšlenky.

Děkujeme Bohu za dar svobody, za oběti, z kterých tato svoboda vyrostla, prosíme o mír a na základě dnešního Božího Slova: *"Každý at' změni své hříšné chování a odvrátí se od nepravosti, která mu lpí na ruku.....tomuto zlému pokolení bude dáno znamení Jonášovo a příklad obrácení ninivských mužů"* - obratme se a věrme evangeliu.

Přijměte myšlenky ze zpravodaje, pozvání do Křižanova 12.3. a požehnání do dalších dnů postní doby - *"Pán Bůh s vámi a zlý pryč!"* váš jáhen Ladislav P. S.

Připojuji pozvání a k šíření plakátek na "postní odpoledne" s křížovou cestou a na film Opři žebřík do nebe do Olešnice - 8.3. 2015 a pokud chcete zarezervujte si u mě lístky.

Nový Jeruzalém č. 3/2015

Zpravodaj pro 183. prosebnou mariánskou pouť, která se bude konat (dá-li Pán Bůh) v Křižanově - ve **čtvrtek 12. března 2015 v 17 hodin.**

Zpráva o pouti NJ a průběhu stálých modliteb v Radešínské Svatce.

Ve čtvrtek 12. února 2015 přijelo a přišlo na pouť NJ do Radešínské Svatky čtyřmi autobusy, auty a pěšky asi 360 poutníků. Svátost smíření udělovalo 8 zpovědníků - Pán Bůh zaplat' za jejich obětavou službu.

Modlitby a mši svatou jsme obětovali na úmysly poutí Nový Jeruzalém:

- 1) o nová a trvalá kněžská a řeholní povolání
- 2) o věrné a obětavé spolupracovníky duchovních
- 3) o vzrůst víry v našem kraji
- 4) o pokoj a mír ve světě a v našich rodinách
- 5) o život těla a duše pro všechny počaté děti
- 6) na smír za hříchy celého světa

Kázání P. Mgr. Ing. Jaroslava Sojky na pouti NJ v Radešínské Svatce:

Včera jsme slavili světový den nemocných a rád bych se k tomuto tématu vrátil. Světový den nemocných se slaví **od roku 1993 z podnětu papeže Jana Pavla II. Zvolen byl 11. únor, kdy se před více než 150 lety, v roce 1858, se v Lurdech poprvé zjevila Panna Maria chudé a nemocné čtrnáctileté Bernadeté Soubirousové.** Od té doby se Lurdy staly symbolem Panny Marie a symbolem uzdravení. Ježíš vykonal za svého života spoustu zázraků, spoustu lidí uzdravil a možná se nám někdy zdá, že my jsme o tuto možnost zázračného uzdravení ochuzeni. Právě při pohledu do statistiky Lurd, zjistíme, že opak je pravdou, **Ježíš uzdravuje skrze církev a skrze přimluvu své Matky Panny Marie více než za svého života. Církev oficiálně potvrdila již 68. zázračné uzdravení v Lurdech z nahlášených asi 7000 případů mimořádných uzdravení.** Každoročně papež rozesílá při této příležitosti své poselství. Letošním tématem listu je pojem **kvality života, na základě kterého je těžce nemocným vnucována představa, že nejsou hodni života. Čas strávený u nemocných je podle papeže svatý.** *Kolik křesťanů i dnes prokazuje nikoli slovy, ale životem zakořeněným v ryzí víře, že jsou „slepému okem“ a „kulhavému nohou“! Jsou to lidé, kteří stojí nablízku nemocným, když potřebují stálo péči a pomoc při umývání, oblékání i jedení. Zvláště když se tato služba prodlužuje v čase, může se stát*

*namáhavou a zatěžující. Je poměrně snadné sloužit pár dní, ale je obtížné pečovat o člověka po celé měsíce anebo dokonce roky, i když on už ani není schopen poděkovat. A přece, jak velká je to cesta k posvěcování! V takových situacích lze počítat se specifickou blízkostí Pána a zároveň to představuje mimořádnou podporu církvi při jejím poslání. **Doba strávená v blízkosti nemocného je posvátným časem.** Je to chválení Boha, jež nás připodobňuje obrazu jeho Syna, který „nepřišel, aby si nechal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za všechny“ (Mt 20,28). Sám Ježíš řekl: „Já jsem mezi vámi jako ten, kdo slouží“ (Lk 22,27 - z poselství svatého otce u příležitosti XXIII. Světového dne nemocných 11. února 2015) „**Šimonova tchyně ležela v horečce. Hned mu o ní pověděli. Přistoupil k ní, vzal ji za ruku a pozvedl ji. Horečka jí opustila a ona je obsluhovala.**“ (Mk 1, 30-31) „**Nemoc a utrpení vždy patřily k nejbávanějším problémům, které podrobují lidský život zkoušce,**“ (KKC 1500) píše Katechismus katolické církve a pokračuje, „**nemoc může vést k úzkosti, k uzavření se do sebe, někdo dokonce k zoufalství a vzpouře proti Bohu. Může však také napomáhat člověku k větší zralosti, pomoci mu rozlišit v jeho životě, co není podstatné, aby se zaměřil na to, co je důležité. Velmi často nemoc vyvolává hledání Boha a návrat k němu.**“ (KKC 1501)*

Evangelium, které jsme všichni slyšeli v neděli nám předkládá **první zázračné uzdravení** podle Markova podání Ježíšova života. S trochou fantazie můžeme rozvinout příběh o nemocné Petrově tchyni. Slyšeli jsme, že po svém uzdravení Ježíše a apoštoly obsluhovala. Byla to tedy aktivní žena, která asi ráda sloužila druhým a byla pohostinná. Jako nemocná toho nebyla schopna, protože nemoc ji upoutala na lůžko. Dovedeme si představit, že se jí návštěva v době nemoci třeba vůbec nezamlouvala. Když jsme nemocní, nemáme rádi, když nás někdo cizí nebo i blízký vidí. **Včera jsem uděloval svátost nemocných v domově a sestřičce jedna stařenka říkala, že dneska ne, je taková nemocná a špatná.** Možná nechceme být zastížení ve své bezmoci: „Nemohou mne přece vidět takto. Nemám uklizeno. Nemám navařeno ani nic připraveno. Ať nechodí. Nechci aby viděl mou neschopnost. Stydím se.“ Určitě je **těžší nechat si posloužit než sloužit druhým.** zvláště v dnešní době. **Přijímat péči, to vždycky vyžaduje i kus pokory,** zvláště od člověka, který býval nadprůměrně aktivní nebo dominantní. **Pokora není dnes zrovna moderní a drtivá většina lidí se v ní během života určitě neprocvičuje.** Snad nejčastější obava starých lidí u nás je, aby jednou nemuseli zůstat svým blízkým obtíž. Nejde ani o pýchu, ale jsou motivováni láskou, jsou milováni a protože milují, nechtějí překážet, nechtějí zatěžovat své blízké. My, kteří jsme připutovali či přijeli na tuto pouť, jsme zdraví a **Pán Bůh zaplat' za tento jeho dar,** ale bohužel je dar zdraví v dnešní společnosti přeceňován. Každý si přeje „**hlavně zdravíčko**“, reklamy ukazují pouze zdravé a mladé, případně „zázračné“ medikamenty, které prodlouží bezbolestný život, který si musíme užívat, musíme být šťastní. Bojovat s utrpením je křesťanské, ale **vyhýbat se bolesti a utrpení, utíkat před nimi je v rozporu s tím co udělal Kristus tváří v tvář utrpení.** I v něm lze totiž nalézt částečně smysl a obohacení. **Papež František: Přestože nemoc, samota a neschopnost nabývají převahy nad naším životem prožívaným jako dar, může se zkušenost bolesti stávat přednostní možností pro zprostředkování milosti a zdrojem pro získávání a posilování moudrosti srdce. Proto chápeme, že Job, když se na konci své zkušenosti obrací na Boha, může prohlásit: „**Je z doslechu o tobě jsem slyšel, teď však jsem tě spatřil vlastním okem**“ (Jób 42,5). I lidé ponoření do tajemství bolesti a utrpení, jež je přijímáno ve víře, se mohou stávat živoucími svědky víry, která jim umožňuje setrvávat v samotném utrpení, i když ho člověk svým vlastním rozumem nedokáže pochopit do hloubky.** Nemocný se tváří v tvář Bohu - Kristu stydět nemusí. To je úkol pro nás. **Na nemoc a na bezmoc se připravovat již dnes, když nejsme závislí na pomoci druhých.** Tím že se oddáme Boží pomoci... Nemocný se nemusí a nemá stydět ani tváří v tvář tomu, kdo Krista zpřítomňuje – lékaře, kněze, svých přátel a blízkých. **Nemocný má cítit důstojnost svého stavu a milosti, které z tohoto stavu plynou: dozrávat jako osobnost, rozlišovat nepodstatné od důležitého, vytríbit vztahy, nacházet Boha. Nemocný nemusí skrývat svou bolest, bledou tvář, slabost těla, únavu, špatnou náladu či rozmrzelost.** Znovu si připomeňme slova katechizmu: *Nemoc může však také napomáhat člověku k větší zralosti, pomoci mu rozlišit v jeho životě, co není podstatné, aby se zaměřil na to, co je důležité. Velmi často nemoc vyvolává hledání Boha a návrat k němu.* V evangeliu jsme slyšeli: **„Když nastal večer a slunce zapadlo, přinášeli k němu všechny nemocné a posedlé. Celé město se shromáždilo u dveří. I uzdravil mnoho**

nemocných rozličnými neduhy a mnoho zlých duchů vyhnal.“ (Mk 1, 32-34) Celé nemocné město pochopilo, že **se stydět nemusí**. Že může Ježíšovi nabídnout své rány k uzdravení. Ježíš se tak mohl stát lékařem a vítězem nad zlem a nad hříchem. Je to úkol i pro nás, je potřeba přivádět nemocné ke Kristu, zvat kněze k nemocným, přinášet nemocné Kristu. Nestydíme se před ním a nezavírejme se do svých ulit. **Každý člověk je v některé oblasti ne-mocný, mocný je pouze Bůh.**

Po zaplacení autobusů a nutné rezie zůstalo **2 154 Kč**, které jsme poslali na opravu varhan v Radešínské Svatce. Pán Bůh zaplať. Poděkování patří také místnímu faráři P. Arturovi a všem farníkům z Radešínské Svatky, kteří celou pouť velmi dobře a obětavě organizačně připravili. **Díky za každodenní modlitbu na úmysly poutí NJ.**

Představení a rozhovor s hlavním celebrantem poutě NJ v Křižanově, kterým je P. Mgr. Zdeněk Šilhánek CSsR, farář ve Svojanově a Bělé nad Svitavou:

Stručné představení – věk, dětství, mládí, studia, působišť: Pocházím z Rokycanska, narozen 1962, pokřtěn ve farním kostele v Mirošově, rodišti kardinála Kašpara, kde kdysi působil Th.Dr. Eduard Broj, který 40 let kněžského života prožíval v Bystrém u Poličky a ve stáří se vrátil k nám do Dobřiva, kde jsem mu při sobotní mši svatě ministroval. Rodiče se starali o náš filiální kostel sv. Jakuba v Hrádku u Rokycan, kde jsme s mým bratrem Vojtěchem ministrovali, sestra Marie tam hraje na varhany. Když bylo v době totality pro praktikující věřící obtížné studovat na středních školách, vyučil jsem se instalatérem a podnik sám mne poslal na Střední průmyslovou školu stavební, po jejímž absolvování jsem pracoval jako stavební technik v zemědělském družstvu. Rok po maturitě jsem se poprvé hlásil do kněžského semináře, ale jak to bývalo v té době obvyklé, pro podezření na spojení s řeholníky jsem přijat nebyl. Po dvouleté vojenské službě jsem odešel do Prahy, kde mi bylo umožněno být kostelníkem u sv. Tomáše na Malé Straně a zároveň pracovat jako uklízečka v domově důchodců. Odtud jsem byl na čtvrtý pokus přijat do semináře. Vysvěcen jsem byl v srpnu 1993 redemptoristou Otcem biskupem Antonínem Liškou na Svaté Hoře a nastoupil na šest let na své první místo do Pelhřimova. První moje stěhování bylo na Svatou Horu, odkud jsem byl po čtyřech letech poslán do Tasovic u Znojma, rodiště sv. Klementa Marie Hofbauera. Tam jsem působil dalších šest let, abych se opět vracel na Svatou Horu u Příbrami, odkud jsem pak na necelý rok odešel do Králík. Řízením Božím jsem se dostal do Svojanova, kde působím již čtvrtým rokem. **Otče co podstatného jste se v dětství naučil od rodičů?** Rodiče nás učili využívat čas nejen k učení do školy, ale vedli nás také k tomu, abychom se společně s nimi podíleli na chodu domácnosti, při práci na zahradě a kolem domku a také na chodu farnosti. Tatínek jako elektrikář o sobotách ve všech kostelích v okolí vyměňoval staré elektrické rozvody, kde elektřina nebyla, tak ji alespoň v tom nejjednodušším provedení zaváděl. Každý pátek jsme jezdili autobusem na mši svatou do farního kostela do Mirošova, zpátky chodili tři kilometry pěšky a v době těžké nemoci našeho pana faráře a po jeho smrti jezdili do okresního města, kde byl pan děkan Rýzner, rodák z Boskovic, který učil maminku na gymnáziu, pak byl uvězněn a 20 let nemohl vykonávat kněžskou službu. Bylo samozřejmostí, že se šlo na faru pomoci skládat uhlí, na hřbitově v neděli odhrnout snůh. **Co bylo tím nejdůležitějším impulsem pro rozhodnutí stát se knězem?** Boží volání má různé podoby. Samozřejmě prvním impulsem ke kněžství byl příklad rodičů. Když mi bylo 12 let, nastoupil k nám nový kněz a protože farnosti nebyly zas tak živé a v mnoha kostelích chyběli ministranti, začal jsem v neděli ráno chodit na půl devátou do farního kostela a pak jel s knězem do Dobřiva na desátou a do našeho kostela sv. Jakuba, kde byla jedenáctá. Když pak po dvou letech přišel kněz redemptorista, mělo to poměrně rychlý spád, v 19 letech jsem skládal první řeholní sliby. **Kdo byl nebo je pro vás kněžským vzorem?** Velkým kněžským vzorem pro mne byli kněží z okolí. V okresním městě v Rokycanech byl již zmíněný pan děkan Jaromír Rýzner, jeho bratr byl také knězem, v Liblíně byl obětavý P. Šmejkal, ke kterému jsme s tatínkem rádi jezdili a pak v Mirošově zmíněný redemptorista P. Ing. Jan Schuster pocházející od Lomečku u Vodňan, díky kterému jsem poznal další redemptoristy P. Břicháčka a pozdějšího biskupa Antonína Lišku.

Co považujete na službě kněze za nejdůležitější a nejkrásnější? Když jsem v Rokycanech ministroval již starému panu děkanovi, postiženému krutou artrózou, dostal jsem dovolení, abych mu v případě potřeby donesl ze svatostánku ciborium. Tenkrát to bylo něco výjimečného a

úžasného, otevřít svatostánek a nést ciborium s živým Spasitelem. Pak když jsem měl první bohoslužbu slova, v zastoupení rakovinou nemocného kněze a mohl poprvé podávat svaté přijímání, to se snad ani nedá popsat. Nejdůležitější a nejkrásnější tedy považuji tu Kristem propůjčenou moc proměňovat chléb a víno v jeho svaté Tělo a Krev. Samozřejmě je krásné udělovat všechny svátosti a vidět, že ten, koho jsem křtil před dvaceti roky, žije z víry, být svědkem krásných manželství a nádherných rodin. **Co může věřící člověk dělat pro to aby vzrostla víra v jeho okolí?** S tím, co může věřící člověk dělat pro to, aby vzrostla víra v jeho okolí, si lámeme hlavu asi všichni. Největším nepřitelem živé víry je **pohodlnost a polovičatost**. Je třeba se modlit, děti potřebují vidět příklad rodičů, potřebují věřící rodiče, věřící maminku a tatínka. Příklady táhnou. Ve většině farností máme zbožné babičky, někde i několik zbožných dědů. V některých jsou i mladší manželé a oba rodiče s dětmi, někde je to vzácnost. **Co vidíte jako důležité, na co kladete důraz ve Vaší práci, ve svém životě, ve farnosti?** Je docela zajímavé, že jsem se dostal do farnosti, kde mladí lidé odcházejí za prací, Svojanov s přilehlými obcemi má jen 350 stálých obyvatel, za celý loňský rok se narodily dvě děti. Rodiny, které přicházejí na mši svatou, mají po dvou dětech, jedna tři. V některém kostele nejsou mladší lidi, nejsou děti. Mám radost, že děti na Svojanovsku z těch několika rodin se zapojily – tři chlapci ministrují a děvčata zpívají v neděli žalmy. Dokonce i při pohřbech, když děvčata z prvního stupně školy nezaspívají, nemá kdo zpívat. Vidím jako velmi důležité, aby děti, podpořeny rodiči, byly aktivnější při mši svaté a účastnily se i dalšího života farnosti. **Mohl byste nám přiblížit úmysl sbírky, která je dnes obětována na pomník sv. Zdislavy v Křižanově?** Letos na podzim má být pomník požehnan. Myslím, že stojí za to se obracet k svaté Zdislavě o pomoc a že ona svou mocnou přímluvou u Boha vyprosí záchranu rodin v krizi a správnou cestu rodin do budoucna. K tomu všemu napomůže i toto dílo. **Kde vás nejvíc „tlačí boty“?** Jak jsem se již zmínil, neměl jsem možnost studovat na gymnáziu. Vyučen, maturita na stavební průmyslovce, seminář v Litoměřicích a v Praze tři roky po revoluci, kdy se budovala i fakulta. Neumím jazyky, už ani ruštinu, a protože jsem toho v mládí moc nepřečetl, dá mi hodně práce připravit kázání. Při své prudší povaze, když mám i v té největší zimě v neděli 4 mše svaté za sebou, v dost vzdálených místech Vysočiny, po sobotních třech ve farnosti Bělá - a někde chybí ministranti a ve dvou kostelích stále nejsou kostelníci, nepůsobím zrovna mile a optimisticky. **Na co se nejvíc těšíte?** Těším se na prohlídku hradu Svojanova, na kterou jsem byl místním kastelánem již několikrát pozván, naposledy, když jsem tam po svátku sv. Kateřiny Alexandrijské zehnal kříž a zvoničku na místě bývalé hradní kaple sv. Kateřiny. Samozřejmě se těším na velikonoce, kdy se o velikonoční vigílii sejdou ti horlivější a obětavější věřící z celého obvodu a v kostele ve Svojanově se lavice opět jednou zaplní. **Co Vám udělalo v poslední době radost?** Velkou radost mi udělala jedna rodina v malé farnosti, kterou spravuji, kde v sobotu bývá kolem deseti lidí. Po pohřbu babičky začali pravidelně přicházet na mši svatou. Mají tři děti, nejstarší se učí na klavír a zpívá s varhanicemi žalmy, prostřední chlapec začal ministrovat a nejmladší v první třídě se připravuje na křest.

Prožíváme rok rodiny – plánuje se Národní eucharistický kongres - co je pro rodiny podstatné co potřebují, čím může církev rodinám pomáhat, jak to prožíváte ve své farnosti? Rodina - společenství muže a ženy - je místem, kde se rodí a vychovávají děti, je místem vzájemné lásky, pomoci i oběti. I když dnes demografové našemu národu „nevěští“ nic dobrého, o to více bychom měli hledat pomoc, při změně smýšlení o rodině, u **svaté Zdislavy**, patronky našich rodin. Jako přípravu na Národní Eucharistický kongres putujeme každý měsíc do jednoho z osmi kostelů našeho obvodu s prosbou za duchovní obnovu v té dané obci.

Pozvánky

Opři žebřík o nebe - Olešnice. Srdečně vás zvu na tento film o službě slovenského kněze P. Mariána Kufy. **Neděle 8. 3. 2015 ve 14 hodin** – pobožnost křížové cesty v kostele sv. Vavřince a **v 15 hodin** film v místním digitálním kině. Vstupné 30 Kč. Rezervace lístků u jLK.

Postní duchovní obnova Římskokatolická farnost sv. Petra a sv. Pavla ve **Štěpánově n/Svr.** vás všechny srdečně zve na **postní duchovní obnovu v sobotu 28. března 2015** vedenou P. Ing. Mgr. Pavlem Habrovcem, farářem v Radostíně a Pavlově. Duchovní obnova je pro farnost a zájemce z širokého okolí. Téma: **Eucharistie**. Začátek v 9 hodin, v programu budou tři

přednášky, občerstvení na faře, svátost smíření, adorační pobožnost křížové cesty, mše svatá a svátostné požehnání, předpokládaný konec v 16,00.

Společenství Cyrilometodějských poutníků vás srdečně zve na **Pout' na slavná poutní místa Českobudějovické diecéze (Jižní Čechy III)**: Sušice, Písek, Hory Matky Boží, Kašperské hory, Dobrá voda, Zbynice, hrad a zámek Velhartice, Podsrp, a další. Termín: **pátek 17. - neděle 19. července 2015.** V ceně pouti : doprava, 2 x nocleh se snídaní a večeří, 3x oběd, vstupy a režie. Přihlášky (**co nejdříve – počet míst omezen**) se zálohou (dospělí: 2000, děti a studenti: 1000, děti a studenti z početných rodin: 500) na adrese: **jáhen Ladislav Kinc, 592 64 Prosetín 79; tel. 516463315 nebo 606948970; e-mail: kinc@biskupstvi.cz** - srdečně zve Mons. Jan Peňáz a jáhen Ladislav Kinc

Plán konání prosebných putovních mariánských poutí NJ rok 2015, 2016

2015	13. květen	Nové Veselí – P. A. Kasan	15. červen	Jimramov - P. K. Skočovský
	červenec	Oslavice	srpen	Olešná září Radostín
	říjen	Jámy	listopad	Bystře prosinec Olešnice
2016	leden	Velké Meziříčí	únor	Měřín březen Křižanov
	duben	Rad. Svratka	květen	Bohdalov červen
	červenec	Oslavice	srpen	Olešná září Pavlov
	říjen		listopad	prosinec Olešnice

Se souhlasem místního pana faráře je možné přihlásit další farnosti - pořadí je určováno heslem – kdo dřív přijde -

Srdečně Vás zveme na 184. pout' NJ – v pondělí 13. dubna 2015 v 18 hodin do Lísku u Bystřice n/Per – hlavní celebrant – P. Miloslav Kabrda SDB.

Pán Bůh zaplat' za Vaše dopisy a příspěvky do tohoto zpravodaje. Zprávy, oznámení, články, pozvánky do tohoto zpravodaje můžete posílat na níže uvedenou adresu. Uzávěrka příštího čísla je 20. 3 .2015. Po přečtení můžete dát přečíst svým známým, nemocným.

Zpravodaj NJ sestavuje, vydává, o Vaše modlitby prosí a všem čtenářům žehná – jáhen Ladislav Kinc, 59264 Prosetín 79, tel č. 516 463 315, 606 948 970, 731136801(církevní síť) e.mail–kinc@biskupstvi.cz Plakátky, zpravodaje a vše ostatní také na internetových stránkách:www.rovecne.farnost.cz.